

ΓΡΑΦΕΙΑ : 6 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 6.

(Εικὼν ἐξ ἀμελείας)

Ο ΕΡΩΣ: Ἀμελειάνη! μοῦ θέλεις νὰ πάρῃς καὶ δίπλωμα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς ὅτι τὸ πρῶτον ῥήμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Θὰ μείνῃς ἐκεῖ γυμνὴ ἐξ ἀμελείας καὶ θὰ κλίνῃς τὸ ῥήμα ἀγαπῶ ἑκατὸ φορές!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀὐτὸ τὸ ξεύρω, κύριε καθηγητά. Τὸ ἐκλίνα εἰς ὄλους τοὺς παρῶ-
 χημένους χρόνους, εἰς τὸν παρατατικὸν καὶ εἰς τὸν ἐνε-
 στικῶτα. Σὰς δοκίζομαι διὰ τὰ κλῖνω καὶ εἰς τὸν μέλλοντα!

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΕΠΕΛΘΟΥΣΑ ΖΕΣΤΗ έφερε πολύ αισθητήν κίνησην εις τόν πληθυσμόν τών Ἀθηνῶν, οἱ δὲ κάτοικοι ἤρχισαν νὰ τρέχουν εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰ λουτρά διὰ νὰ παραθερίσουν· ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀνυπομονοῦν τώρα διότι δὲν ἔμπορουν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον εἶνε οἱ βουλευταὶ μας, ὡς ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Καὶ ἀλθθῶς οἱ πλείοτερον δικαιούμενοι εἶνε αὐτοί. Διότι μόνον ὅσοι παρασπέρνου τὸν χειμῶνα ἔχουν λόγον νὰ παραθερίζουν τὸ καλοκαίρι.

Διὰ τοῦτο, ὅλοι αἱ ἐξοχαὶ ἐγέμισαν ἀπὸ φαιδρούς καὶ φαιδρὰς φυγάδας τοῦ καύσωνος, οἱ ὅποιοι καταφεύγουν ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ εἰς τὰς σκιάς, ζητούντες τὴν προστασίαν τῶν δροσερῶν φύλλων. Δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον οἱ ἄνθρωποι ὀφελοῦνται ἐκ τοῦ καταφυγίου τῶν ὑπὸ τὰ δένδρα. Οὐχ ἦττον ὅμως εἶνε ἀποδεδειγμένον ἐκ τῆς βοτανικῆς ὅτι τὰ δένδρα ὀφελοῦνται πολὺ, διότι ἐκ τῆς ἀναμιξεως αὐτῆς καὶ τὰ φύλα καρποφοροῦν.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν προχθεσινὴν Ἑνετικὴν ἑορτὴν τοῦ Γαλλικοῦ στόλου ἐν Φάληρῳ, ὁ κόσμος ἐσπευσε ἀθρόος νὰ τιμῆσῃ τὴν ἑορτὴν διὰ τῆς παρουσίας του. Ὁ Τροχιόδρομος ἐστέναζεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐστιθαγμένοι οἱ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, αἱ δὲ διασταυρώσεις ἐγένοντο εἰς κάθε σταθμόν. Ἀλλ' ἡ σπουδαιότερα ἦτο ἡ διασταύρωσις τῶν ἐπιβατῶν.

Εἰς τοὺς στεναγμούς αὐτοὺς τοῦ Τροχιόδρομου δὲν ἔμειναν ἀναίσθητοι, ἐννοεῖται, αἱ τρυφεραὶ ἐπιβάτιδες αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα μία χονδρὴ μεσηλιξ εἶχε προσκολληθῆ εἰς ἕνα νέον, τὸν ὅποιον ἐπέμενε νὰ βλέπῃ, καὶ νὰ συνενώνῃ τοὺς στεναγμούς της με τοὺς στεναγμούς τοῦ βαγονίου. Ὅταν ὅμως ὁ τροχιόδρομος ἐφθασεν εἰς τῆς Τζιτζιφίδες ὁ νέος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἤκούσθη λέγων·
— Μὰ τί διάβολο! Σὺ δὲν εἶσαι τροχιόδρομος· εἶσαι κάρρο! Γιατί ἀναστεναζεῖς λοιπὸν;

Γενικῶς ὅμως τόσοσ ἦτο ὁ συνωστισμὸς τῶν ἐπιβατῶν, ὥστε ὁ ἕνας ἦτο ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Θὰ ἔλεγεν κανεὶς ὅτι τὸ τραῖνον μετέφερεν ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ παρεπιδημοῦντος γαλλικοῦ στόλου καὶ ... ἰππικόν.

Εἰς τὴν πλάξ δὲν ἐπιπτε κατὰ τὸ λεγόμενον οὔτε βελόνα πλέον, οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔμειναν καρφωμένοι ὅπου εὐρέθησαν καὶ δὲν ἔμπορουν οὔτε νὰ κινηθοῦν. Ἐκεῖ πλέον ἐγενίαν σωστὰ ὄργια, τὰ ὅποια δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν σεμνότητι τοῦ «Φλέρτ» νὰ περιγραφῆ. Τοῦτο μόνον σὰς προσθέτομεν διὰ νὰ ἐννοήσῃτε, ὅτι κατὰ τὸν συνωστισμὸν ἐκείνον τὸ «Φλέρτ» ἔκαμεν διὰ πρῶτῃν φορὰν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του ἐκδοσιν εἰς ταχυπαιεστήρια δυνάμειος πέντε περίπου χιλιάδων ἰππῶν καὶ ἰσαριθμῶν φερβάδων.

Οἱ σύζυγοι δέ, ὅσοι εἶχον τὴν εὐτυχὴ πρόνοιαν νὰ κατέλθουν με τὰ τρυφερά ἡμισύ των διὰ νὰ θαυμάσουν τὴν φωτοχυσίαν, ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας περὶ τὴν 3ην ὥραν τῆς πρωίας με τὸ ἀθροισμὰ των ἐπνυ-

ξημένον κατὰ ἕν τρίτον. Διότι εἰς τὴν σύζυγόν των σιγά-σιγά προσεκολλήθη καὶ κάποιος τρίτος καὶ τοιουτοτρόπως ἐνῶ ἡ κάθοδος ἦτο $\frac{1}{2} + \frac{1}{2}$, ἡ ἀνοδος ἐγενε $\frac{1}{2} + \frac{1}{2} + \frac{1}{3}$. Διὰ νὰ γίνῃ προσθήκη τῶν κλασμάτων αὐτῶν πρέπει νὰ μεσολαβήσῃ πρᾶξις ἡγοῦν νὰ ἐλθουν εἰς τὸν αὐτὸν παρονομαστήν... Συμβαίνει ὅμως τὴν πρόσθεσιν νὰ ἀκολουθῆ σχεδὸν πάντοτε πολλαπλασιασμός! ..

Ἐκτός δὲ τούτου, εἶχον καὶ ἄλλον λόγον νὰ εἶνε εὐχарιστῆμενοι, ὅσοι τοῦλάχιστον κατέβησαν με τὰ ἐν λόγῳ ἡμισύ των καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν πίεσιν ἐκείνῃν. Ὅτι τὰ φανάρια αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχεν ἐπισήμως ἀναλάβῃ νὰ τὰ κρατήσῃ ὁ γαλλικὸς στόλος.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ ἀνταπόδοσις ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν, ἦτο πλήρης καὶ με τὸ παραπάνω μάλιστα. Διότι οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ἐνήργησαν χάριν ἄλλης δυνάμειος μεγαλειτέρας καὶ ἀποτελεσματικώτερας πιέσεις.

Τὴν ἐκδίλωσιν αὐτὴν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἦν διετράνωσαν οἱ κατελθόντες ἀθρόοι Ἀθηναῖοι καὶ Ἀτθίδες εἰς τὸ Φάληρον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνῃν, πρέπει νὰ τὴν ἀποδώσῃ τις βεβαίως εἰς ὀλίγον μεμακρυσμένην αἰτίαν, πάντως ὅμως ἰκανὴν νὰ ἐνισχύσῃ τὴν γνώμην ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἀπισμοῦν τὰς ὑποχρεώσεις των. Ἡ δὲ ὑποχρέωσις αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὰ ἐν Γαλλίᾳ διδάγματα τοῦ ἔτους 1869 (Mille huit cent... soixante nef!)

Ἐξ ὅλης τῆς κινήσεως τῆς νυκτὸς ἐκείνης μᾶς ἐστάλη ἡ ἐξῆς ἔμμετρος ἐντύπως τὴν ὁποίαν ἀναγράφομεν χάριν τῆς ἱστορίας, ὡς πρὸς διατράνωσιν τῆς συσφίξεως τῶν σχέσεως τῶν δύο κρατῶν.

«ὦ, τί κόσμος! ὦ τί σφίξι!
ὦ τί γέλοια! ὦ τί τρέλλα!
κάθε φούστα ἐπατήθη καὶ οἰκτρῶς παρεξηλώθη
κι' ὅποια ἦλθε γιὰ νὰ δείξῃ
μεσοφῶρια καὶ καπέλλα,
ἀπ' τὰ σπρῶξε, σπρῶξε, σπρῶξε, φρικωδῶς ἐκαπελλώθη!

«ὦ, τί τρέλλα! ὦ τί σφίξι!
ποῦ τῆς πρέπει νὰ τῆς γράψουν καὶ ὀμηρικὸ τραγοῦδι,
γιατ' εἰς μίαν μόνην νύκτα, ἐκατάντησε νὰ φριξῇ
καὶ τῆς γῆς τὸ πελεκουδι!

Καὶ σ' ἐκείνῃ τῇ βοῇ
τῶν πολλῶν τῶν κανονιῶν
ποῦ τὴν σκόρπιζε τριγύρω τοῦ Ζεφύρου ἢ πνοῆ
ὅπου ἦσαν παντρεμμένοι καὶ ἀνύπανδροι καὶ χῆραι
τὸν ὠραῖον τους γονοῦ
ὁ κύρ διάλογος τοὺς πῆρε! ..

Καὶ μιὰ χῆρα ζηλεμένη
ποῦ κατέβηκε κρυμμένη
κι' ἐστρουμώθη μεσ' τὰ πλήθη,
δὲν τὴν γλύτωσε φθηνά!
σπρῶξε δῶθε, σπρῶξε κείθε, καὶ ἡ χῆρα ἐκινῆθη,
δίχως νὰ μεσολαβήσῃ κ' ἡ Παλλάς ἢ Ἀθηνᾶ! ..

Κι' ἀπὸ τὰ γέλοια, κι' ἀπὸ τὴ ζάλη
σιγὰ ἢ χῆρα καὶ γάλι γάλι

ΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟ...

Τώρα ποῦ ζέστες πλάκωσαν μέχρις ἀπελπισίας
καὶ νεροουλιάζουν τὰ μυαλά τοῦ κάθε φουκαριᾶ
ποῦ ἡμυγῆμονους ἀπαντᾷ στοὺς δρόμους τὰς κυρίας
καὶ οἱ φτωχοὶ ἠθοποιοὶ βαροῦνε ταμποῦρᾶ

Τώρα ποῦ τὰ κεφάλιά μας γενήσαν κολοκῶθια
κι' ὄλο μαντήλια εἴμαστε, ἰδρωτὰ καὶ βεντάλια
τώρα ποῦ μέσα στὴ Βουλὴ ψηφίζον παραμύθια
κι' ὁ Βενιεράκης τοὺς «Καιροὺς» γεμίζει μίξες σάλια

Τώρα ποῦ καὶ τὸ Πορτ' Ἀρθοῦρ, τὸ ἄτιμο δὲν πέφτει
με δλην τὴν ἐπιμονὴν τοῦ φοβεροῦ Κουροῦκη
ποῦ ἔβαλε στὰ πιασινὰ τῶν Ρώσσοιν τόσο νέφτι
καὶ περπατοῦνε φτερωτοὶ χωρὶς νὰ τοὺς διώκῃ

Κι' ὁ Κουροπάτιν κ' οἱ λοιποὶ χρυσόντιοι χαχόλοι
τᾶχονε χάσει οἱ φτωχοὶ κυριολεκτικῶς,
τώρα ἀρχίσαν κι' ἔρχονται εἰς τὰ νερά μας στόλοι
καὶ πρῶτος εἰς ἐπίσκεψιν μᾶς ἦρθ' ὁ Γαλλικὸς.

Καὶ κατεβαίνει γιὰ νὰ δῇ τὰ πλοῖα ὁ κοσμάκης
κ' εἰσέρχεται σαρδελληδὸν με φουῦρκα στὰ βαγόνια
ὁ Πετεινός, ὁ Ζαν-κί-ρι κι' ὁ κάτωθι ἀχμάκης
ἦθελαν πλοῖα γιὰ νὰ ἰδοῦν σὰν νᾶχαν τάχα χροῖα.

Ἀφοῦ δὲ συνενέτρωσαν κ' οἱ τρεῖς τοὺς ἕνα τάληρο
ἔχοντες δὲ καὶ συνοδὸν μίαν κομψὴ κυρία
ἀμέσως ἐξεστράτευσαν κ' οἱ τέσσαρες στὸ Φάληρο
καὶ γλυκοκουβεντιάζοντας φανήσαν στὴν πλατεῖα.

Μὰ τ' ἦταν κείνο τὸ κακὸ, τί κόσμος ρε παιδιὰ,
βλέπει κυρίους καὶ παιδιὰ, κυρίες καὶ ντανιᾶδες
κυρίες με τὰ τρανοπαρὰν γυναῖκες με παιδιὰ
σπαθᾶτους, λούστρους, μὸρτιδες, παπάδες καὶ βρακάδες.

Καὶ ὄλοι πᾶνε κι' ἔρχονται στρουμμώνουν καὶ στρουμμώνονται
καὶ χάνει ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
γκαροῦνια τρέχουν κἀνιδρα καὶ μεσ' τὸν κόσμον χάνονται
τότε κι' ἐγὼ στὸ στρῦμωγμα τοιμῶ μὰ παραμάννα.

Ἀνάστατο τὸ Φάληρο, φῶτα, φωνὲς καὶ στόλοι
σουλάτσο δὲ ἀνηλεῆς ἀπάνω στὴν πλατεῖα
καθίσματα ζητοῦν παντοῦ, νὰ κάτσουν θέλουν ὄλοι
καθίσματα κι' ὁ Πετεινὸς ζητεῖ γιὰ τὴν Κυρία.

Σπρωχνόμενοι καὶ σπρώχγοντες τραβᾶμε στὴν ἐξέδρα
ἀλλὰ κ' ἐκεῖ μαρὲ παιδιὰ κακὸ πολὺ μεγάλο,
ἀπάνω στὸ συνωστισμὸ ὁ πῖλος μου ἀπέδρα
καὶ κάποιος λῖαν εὐγενῶς μοῦ πάτησε τὸν κάλο.

Καὶ τότε ἀπ' τὸν πόνο μου σπαρακτικὰ γυρίζω
καὶ βλέπω ἀπὸ μακρὰν τὰ φωτισμένα πλοῖα,
τοὺς ἐν Ἀθήναις μείναντας βαθίως μακαρίζω
κι' ἀναφωνῶ στὰ θωρηκτὰ με μιὰ ἀπελπισία:

— Καλῶς μᾶς ἐκοπιόσατε στὰ γαλανὰ νερά μας.
κι' ἀφοῦ τὸ μεγαλεῖον σας μᾶς θάμβωσε τὰ ὄμματα
θ' ἀφήστε εἰς ἀνάμνησιν πάνω στὴν θάλασσά μας
τὰ λῖαν φιλελληνικὰ τῶν Γάλλων περιττώματα !!...

Ξαναθυμήθηκε καὶ τὰ ξυνά,
καὶ εἶπε μέσα της κρυφὰ κ' ἐκείνη:
— Ποιὸς βλάκας εἶπε εὐὸν Ἀθηνᾶ;
Σὺν Ἀφροδίτῃ καὶ χῆραν κίνει!

Κι' ἀφοῦ λοιπὸν ἐγέννηκε, κρυφὰ τὸ κάθε τί
κ' ἐπέρασε με τὸ καλὸ καὶ ἡ φαιδρὰ γιορτῆ,
τὴν ἄλλην μέρα ξεκινῶ με τὴ φτωχὴ μου μούσα,
καὶ κατεβαίνω στὸ γιαλὸ
τὴ θάλασσα παρακαλῶ
τὴν πικροκυματοῦσα.

Μὰ κάθε κύμα ποῦρχεται δὲν μ' ἀπαντᾷ καθόλου
καὶ ρίχνει μεσ' τὴν ἀμμουδιὰ τὰ περιττὰ τοῦ στόλου
τούτέστι ὄλο τῆς νυκτὸς τὸ ἐκλεκτὸ κουμπάνιο.
Μὰ μιὰ ἀτθίδα τρυφερὴ ποῦ εἶχε κἀνὴ μάνιο
φαίνεται πῶς τὴν εὐωδιὰ ἐκείνῃν τὴν ἐμύρισε,
γιατ' εἶπε στὴ μαμάκα της, στὸ τραῖνο ποῦ ἐγύρισε·
— «Ω quel parfum, ma chère mama! σοῦ ἄρεσε καὶ σέ;
— Ça va sans dire, ma chère enfant; puis qu' il etait
[français! ...

Αὐτὸν τὸ λόγο μούφερε μέσα στ' αὐτὰ ὁ μπάτης,
ὅστις μεταφραζόμενος στὴ γλῶσσα τοῦ μπαμπᾶ της
σημαίνει: — Μάλιστα, κ' αὐτὸ εἶνε πολὺ γλυκὸ,
ἀρκεῖ, μαρὲ κορίτσι μου, νὰ ἦνε ... γαλλικὸ!
Μὰ φαίνεται κ' ἡ μηχανὴ ἀπ' τὸ πολὺ της ἀχτι
ποῦ τὴν ἀτθίδα ἄκουσε, τὰ γαλλικὰ γνωρίζοντας
μᾶς ἔριξε στὰ μάτια μας πέντ' ἔξη φουῦχτες στάχτη,
κι' ἀνέβαινε σφουρίζοντας! ...

Οὐδὲν ἄλλο σπουδαῖον γεγονός κατὰ τὴν παρελ-
θοῦσαν ἐβδομάδα. Τὸ Β. θέατρον τὸ ὅποιον τόσοσ μᾶς
συνετάρραζεν ἐσχάτως, εὐρίσκεται ἐν ἡρεμίᾳ. Οὐχ
ἦττον ἡμεῖς ἐλάδομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν.
Φίλιπτον «Φλέρτ».

Ἐπειδὴ παρατηρῶ εὐχάριστος ὅτι ἀναμυγνύεσαι
τόσον πολὺ ἐπιτυχῶς καὶ με τόσοσ προσοχὴν εἰς τὰ
θεατρικὰ πράγματα, σοῦ ἀπευθύνω τὰς ὀλίγας αὐτὰς
πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἐλπίζω νὰ φιλοξενήσῃς εἰς
τὸ φύλλον σου.

Εἶχε δημοσιευθῆ εἰς κάποιαν ἐφημερίδα ὅτι εἰς τὸ
Β. θέατρον πρόκειται νὰ διορισθῆ ὡς διευθυντῆς, ὁ
τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης κ.
Τέλης Πετσάλης. Σὰς παρακαλῶ νὰ διαψεύσῃτε τὴν
εἰδῶσιν αὐτὴν ὡς τελείως ἀνυπόστατον. Ὁ κ. Πε-
τσάλης οὔτε ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματός του οὔτε ὡς ἐκ τῆς
ὑπηρεσίας του δύναται ν' ἀναλάβῃ τοιαύτην θέσιν.
Πρῶτον ἡ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῆ
με τὸ θέατρον τοῦτο· δεύτερον δὲ διότι πέτσα δὲν ἔ-
μεινε πλέον ἐκεῖ μέσα ὥστε νὰ δικαιολογηθῇ καὶ ἡ
παρουσία ἐνός Πετσάλη.

Κατὰ τὰς πληροφορίας μου λοιπὸν ἐγένετο πρῶτον
σκέψις νὰ προσληθῆ τμηματάρχης ἐκ τοῦ ὑπουργεί-
ου τῶν Οἰκονομικῶν. Καὶ τοῦτο ὅμως ἀπερρίθη
διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι πολλαπράγματα ἔχουν
ἀρκετὰ οἰκονομηθῆ ἐκεῖ, ὥσε νὰ μὴν εἶνε ἀνάγκη καὶ
νέων οἰκονομῶν. Ἐκτός τούτου ὑπάρχει καὶ ὁ κ. Οἰ-
κονομῶν, ὅστις μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ἐὰν κρίνωμεν
ἀπὸ τὸ παίξιμον τῶν ἑλληνικῶν ἔργων, πρῶτης τά-
ξεως σχοινοθέτης! ...

Ἐλήφθη λοιπὸν ὀριστικὴ ἀπόφασις νὰ προσληθῆ
καταλλήλως ὡς διευθυντῆς, τμηματάρχης ἀπὸ τὸ ὑπουργ-
εῖον τῶν... ἐσω τε ρικῶν καὶ νὰ μὴ λέγεται πλέον
Πετσάλης ἀλλὰ ... Ἀτσάλης!
Ταῦτα χάριν τῆς ὀφειλομένης ἀληθείας καὶ τῆς ἀκρι-
βοῦς γνώσεως τῶν πραγμάτων

Μὲ ὑπόληψιν ὄλος ἰδικὸς σας
Γλυφοπινάκης

(Θάνατος του «Κόκου»).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. (πρὸς τὸν ὑπηρέτην). Ἄχ! ἄχ! τὸ πουλάκι μου!... ἀκοὸς γὰρ τοῦ θάους γὰρ φάη μακεδονία!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Ὁχ! ὦχ... τὸ πουλάκι μου! Ἐγινε θῦμα καὶ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ποῦ γὰρ φαντασθῶ κυρά, πῶς θὰ τὸν βιάω; ἰδῶ τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα ἀνίδειε τόσους Παπαγάλους!

— Η ΚΥΡΙΑ. Ἐ, μικρὲ! εἶσαι εὐχαριστημένος λοιπὸν γὰρ περιτοῖται μίαν κυρίαν σὺν ἐμῇ;

— Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΟΣ. Μάλιστα κυρία. Μὰ θὰ ἤμην περισσότερο εὐχαριστημένος ἂν μ' ἔλεξις ποτε καὶ ἐμένα μὰ κυρία σὺν κ' ἐσθ'!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΝ

(Τελευταία μόδα τῆς τσέπης)

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. Να ἐπιθεωρήσω τὰ εἰσιτήρια σας κυρία, αἴς π' (Εἰκὼν 111).

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΞΕΛΙΞΙΣ.

1). Ἡ δούλα Μαρία Καυκαλάκη, ἱκανὴ γὰρ κάμνη δὲας τὰς ἐργασίας εἰς τὸν κυρίον τῆς Παναγιώτην Παραδάτον μὲ 20 δραχ. τὸν μῆνα.

2). Ἡ Mademoiselle Mery Cascalac, ἱκανὴ γὰρ μὴ κάμνη κομμάτων ἐργασίαν εἰς τὸν δούλον τῆς Παναγιώτην Παραδάτον μὲ 2000 χιλ. φράγκα τὸν μῆνα.

6 Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΦΛΕΡΤ ΘΕΑΤΡΑ

—Ιουνίου 13-20—

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ!!..

(Η σκηνή και εν Αθήναις δυστυχώς ή μάλλον... ετύχως)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ... ΚΑΙ ΧΙΔΙΟΣΤΗ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. [Ροφών τον καφέ του]. — Μαρία τί ώρα είναι; Η ΣΥΖΥΓΟΣ. [Η όποια ροφά και αυτή τον καφέ της]. — Τέσσαρες.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. [Έπειγόμενος να πίν τον καφέ του]. — Τέσσαρες; Έ, ή ώρα του είναι να έλθω δ Μιχαλάκης.

[Τό κουδούνι της πόρτας σημαίνει, ακούονται βήματα εις την κλίμακα, τό γκαρσόνι εισέρχεται].

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. [Μυκτηριστικώς]. — Ο κ. Μιχαλάκης!...

Ο κ. ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ. [Είσερχόμενος χαριέστατος]. — Καλή μέρα σας! Κυρία Μαρία, είσθε καλά;... Σεις φίλε μου; Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μερσί.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. [Πρόθυμος]. — Πολύ καλά, ευχαριστώ... Πώς περάσατε από χθές; [Προθυμότερος] Ένα καφεδάκι θα πάρετε;... Γιάννη! [Σημαίνει: Ο Γιάννης εμφανίζεται].

Ένα καφεδάκι του κυρίου Μιχαλάκη. [Ακόμη προθυμότερος προσφέρων σιγάρα]. Ένα πούρο; Έ;... Ορίστε!

Ο ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ. [Έξαπλωμένος άνέτως επί τινος έδρας]. — Τι άλλα, λοιπόν; Πολύ ζέστη σήμερα! Ούφ!... πάω να σκάσω... Πάω... πάω...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Ναι, ναι! καύμενε. Και πρέπει να βγώ έξω... Έχω ένα σωρό δουλειές. [Με ύφος πολυάσχολου].

Αιτές ή καταραμένες ή δουλειές ποτέ δεν τελειώνουν! [Πρός την σύζυγον του βιαστικώς]. Τι ώρα είναι αλήθεια, Μαρία; Η ΣΥΖΥΓΟΣ. [Νωχελώς]. — Τέσσαρες και τέταρτον.

Ο ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ [Κυττάζων τ' όρολόγι του]. — Έγώ έχω τέσσαρες και δεκάξ.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. [Έγειρόμενος ζωηρώς]. — Τέσσαρες και δεκάξ!.. Τέσσαρες και δεκάξ! Διάβωλε πώς περνά αυτή ή ώρα!.. Με συγχωρείτε... Έγώ πρέπει να πηγαίνω... [Φορεί τό καπέλλο του, και παίρνει τό μπαστούνι του]. Φίλιτάτε μου, παρντίν Έ, πού σ' αφήνω!...

Ο ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ. [Μειδιών επίεικώς]. — Όταν έχω δουλειά κανείς!...

[Ο σύζυγος απέρχεται βιαστικώς].

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ!!!! Η ΣΥΖΥΓΟΣ!!!! Η ΣΥΖΥΓΟΣ!!!! Η ΣΥΖΥΓΟΣ!!!!

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. [Τό όποιον ώτακουστέ και βλέπει μέσα από την κλειδαρότρυπα]. — Πάλι τα ίδια!...

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. [Όστις επιστρέφει μετά δύο ώρας]. Πφφ! Να πάρη δ διάβολος της δουλιές. Με τέτοια ζέστη πώς ιδρώνη κανείς!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ [Ήτις πρόδ όλίγου προέπεμψε τον κύριον Μιχαλάκη, τρυφερώς προς τον σύζυγον]. — Έκοπίασες αγάπη μου;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. [Πλησιάζων αυτήν τρυφερώτερον]. — Ναι χρυσό μου. Σεις πώς περάσατε; Καλά; Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σ' επερίμενα!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ [Έτι τρυφερώτερον έναγκαλιζόμενος αυτήν]. Μ' αγαπάς, λοιπόν, αγάτη μου; Μ' αγαπάς λιγάκι; Πές μου το!...

Ο ΝΙΚΜΑΝ

ΣΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΤΟΛΟ

Έφυγες, στόλε κραταίε, λοιπόν απ' τα νερά μας άφου τό μεγαλείον σου μάς θάμβωσε τά όμματα άφου σάν κολυμπούσαμε, έννοιώσαμε κοντά μας τά λαν φιλελληνικά τών Γάλλων περιτώματα.

ENFANT GATÉ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. Κυριακή. — Έδόθη τό έργον «Ντουράν—Ντουράν!» Τό έργον τοϋτο έπρουμνήθη από του κ. Παντόπουλου προς τιμήν του Σουλτάνου, δ όποιος τόν έχει παρασημοφορήσει. Προς τοϋτο μάλιστα έξ εγνωμοσύνης, έδιπλασίασε τόν ντοϋράν καθώς βλέπετε.

Είς τό έργον αυτό προταγωνιστεί ένας μπακάλης και ένας δικηγόρος, αλλά μόνον δ μπακάλης λαμβάνει μέρος επί της σκηνής. Ο δικηγόρος έπιφυλάσσεται να έξασκήση τό έπάγγελμα του κατά την διανομήν τών μεριδιών.

Τρίτη και Τετάρτη. — «Καθένας για τό ταίρι του»... κ' ή κομπιά στα λάχανα. Έργον έπιτυχέστατον εις τό όποιον ήμπορούν να παίξουν ρόλον επί της σκηνής όχι μόνον οι ήθοποιοί, αλλά και πολλοί εκ τών άθηναϊκών οικογενειών της άριστοκρατίας. Έπειδή τό έργον ήτο κάπως τρομερόν διά τούς μη εδρόντας τό ταίρι των άκόμη, δι' αυτό δ θίασος δι' έπήγε συνεχώς... Τρίτη και Τετάρτη.

Πέμπτη. — «Δουράν—Δουράν» επανάληψις. Την δρχήστραν διήύθινε έξαιρετικώς δ κ. Γάιδελβεργ, χάριν δέ συντομίας ή σύμπραξις σκηνής και δρχήστρας θά τίθεται εις τό έξής εις τά προγράμματα: Γαΐ—Δοϋράν. Και δ κόσμος θά καταλαμβάνη περί τίνος πρόκειται.

Παρασκευή. — «Η Θεία του Καρόλου» έργον που παραστάθη τόσας φοράς, ώστε τώρα πλέον ήμπορεί να όνομασθή και «Ο Κάρολος... της θείας του!»

Σάββατον. «Ο Καπετάν Γιακουμής» έργον εις τό όποιον δ κ. Παντόπουλος έπιτυγχάνει μάλλον ως Καπετάν... Θιασάρχης.

Κυριακή. — «Νευροκαβαλλίκενμα» επί της σκηνής και εις τό άκροατήριον. Συνιστώμεν εις τόν θίασον δσάκις βάξει τό έργον αυτό, να σημειώνη και τά διανοικερέοντα φαρμακεία κατά την νύκτα εκείνην, καθώς και τούς ιατρούς τούς ειδικούς διά τό μασόξ.

Τρίτη. — «Ο Πολιτικός Θάνατος» ένθα ένεφανίσθη τό πρώτον δ κ. Βονασέρας ως Κορράδος — έπιμένομεν εις τό όνομα και όχι Ροβέρτος χάριν εδφημισμοϋ. Τό έργον έπέτυχε και δ κ. Βονασέρας έχειροκροτήθη μετ' ευχαριστήσεως υπό του κοινού καθ' όλας τάς πράξεις. Ο ένθουσιασμός δέ ήπηρεξεν άπερίγραπτος ιδία κατά την συγκμήν... που δηλητηριάζεται. Ο κ. Ταβουλάρης του είχε προσχεδιάσει μάλιστα και πολιτικόν έπικήδειον, αλλά δεν τόν έξεφώνησε διότι τόν έλησμόνησε ως εκ τούτου έμίλησε καταλλήλως περί Μακεδονίας. Τό έργον θά επαναληφθή, έν έπιτρέψη ή άδουνομία την χρήσιν της στρηνήνης και έν ώρα νυκτός.

Τετάρτη και Πέμπτη. — «Ο Έλ φρόκοσμος» έργον τό όποιον δσάκις παίζεται επί της σκηνής, συρρέει κατά τό πλείστον δ... Έλα φρόκοσμος.

Παρασκευή. — «Η Πρωτή Δίκη» Περί αυτής έγράψαμεν προχθές. Αδτήν την φοράν διεξάγεται εις τό Έφετεϊόν, τό όποιον παρέπεμψε τόν συγγραφέα... εις τό Κακουργοδικείον.

Σάββατον. Τα «Κουλουβάχατα». Κουλουβάχατα κυριολεκτικώς και λούσιμο της κάθε βρακοζώνας από τά πολλά γέλοια. Απόψε επαναμβάνεται.

Σημ. Την Τρίτην θά δοθή με τόν κ. Βονασέραν ή «Τιμή» του Σούδερμαν. Κατά την παράστασιν θά παραστή δλόκληρον τό Ν. Φάληρον εκ συμπαθείας προς την Σούδερμαν την ιδικήν του.

Ν. ΣΚΗΝΗ. Κυριακή. «Οι σύζυγοι της Αεοντίνης» επανάληψις. Η επανάληψις του έργου έγένητο παρά την έπιθυμίαν του κ. Μουράτη, δ όποιος, καθό φέρων τουρκικόν όνομα, μόνον υπό τόν όρον έδαν τό έργον έφερε άνάστροφον τόν τίλον ήμπορούσε να τό παραδεχθή ευχαρίστως. Καλόν όμως δ κ. Μουράτης, άριστος καθ' όλα τά άλλα, να έδιδε όλην ποικιλίαν εις την μορφήν του και εις την μονοτονίαν τών κινήσεων του.

Τρίτη. — «Η Τελευταία άπ' όλας». Έργον εις τό όποιον τό πρώτον πρόσωπον παίζει ή φέρουσα τόν τίλον άκριβώς του έργου.

Τετάρτη και Πέμπτη. — «Η Αρπαγή τών Σαββίνων». Έργον του όποιον ή πρώτη παράστασις... έδόθη και έπέτυχεν θαυμάσια εις την Σμύρνην.

Παρασκευή και Σάββατον. Και πάλιν οι «Σύζυγοι της Αεοντίας». Έδνυχώς από σήμεραν εις τά διαλλείματα θά γίνηται και προποφανεξ και έκτακτον, εις αναπλήρωσιν της καταργηθείσης μουσικής.

Εκείνο τό έργον όμως τό όποιον άληθώς θά μάς μείνη άλησμόνητον εις «Ο Κόριος Προσωπάρχης».

ΦΑΛΗΡΟΥ. Ο θίασος του κ. Καστελλάνου, καθό παίζων εις την παραθαλασσίαν, εις φρονικώς και τελείως κατ' αριστερισμόν, και προπάντων έξέλεξε και μίαν πολύ καλήν... περί μαν.

Κυριακή. «Η Μπόεμ», εις την όποιαν ή Μιμή έδρεψε δάφνας και ένγυμνάσθη εις την φθίσιν... έξ άουτίας, ή όποια θ' άποτελέση και δλόκληρον την τελευταίαν πράξιν... του θίασου.

Τρίτη. «Ο Ριγολέτος». Τόν έπαιξαν όλοι οι ήθοποιοί τόσον θαυμάσια, ώστε δεν ήξευρε κανείς ποιος εις δ γελωτοποιός.

Τετάρτη. «Ο Κουρεϋς της Σεβίλλης». Τιμολόγιον: 50 λεπτά τό κούρευμα, 35 λεπτά τό ξύρισμα, και τό λούσιμον... δωρεάν! Είς την παράστασιν παρέστησαν όλοι οι Μαλλιανοί τών Αθηνών, Πεεραιώς και Περιχώρων.

Πέμπτη. «Μανδ' Αεσκί» — Μεγάλη έπιτυχία και κάθε άλλο, ma non...! escot!...

Παρασκευή και Σάββατον. Και πάλιν «Ο Ριγολέτος» και ντελίριο — τρέμενε.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Κυριακή. «Οι Πειραταί...» τών θεατῶν. Τρίτη. «Η Τύχη της Μαρούλας...» με τό έξόδι.

Τετάρτη. «Η Τιμή...» τιμή δεν έχει, και χαρά στον που την έχει.

Πέμπτη. «Μαλλιάν—Κουβάρια», κομωδία όχι μόνον παρασταθείσα, αλλά και πραγματοποιηθείσα υπό του θίασου Παρασκευή. «Οι Μυλωνάδες» τραγωδία, κατά την όποιαν πλέκεται τό εγκώμιον του νόμου περί αδήςσεως της φορολογίας του σίκου.

Σάββατον. «Η Γκόλφω» και κύριε έλέησον.

ΑΛΑΜΠΡΑ. Κυριακή. «Φάουστα» και «Ζητείται πληρέτης». Η τελευταία πράξις κατά την όποιαν ή Φάουστα πίνεται εις τό λουτρόν, μεταφέρεται εις την πρώτην πράξιν ως εκ τών διαστάσεων του θεάτρου. Η κυρία Έλεονώρα Λοράνδου εν τούτοις, μετ' όλην την άκαταλληλότητα της σκηνής, διεκρίθη, ως πάντοτε.

Τρίτη. «Σφουγγαράδες». Έργον τό όποιον, προκαλεί πάντοτε την ένθύμιον τών σφουγγαριών και του φλέγοντος σπογγαλιεντικού ζητήματος. Παρέστησαν και οι βουλευται Αγινης, Υδρας και Σπείτων, οι όποιοι έφωγαν δυσηρησθημένο διότι οι σφουγγαράδες δεν πίνονται.

Πέμπτη «Ο Γέρω—Σουρής». Έργον κουρευτικόν, εις τό όποιον δ ένας Αλασιόνης παίζει και δ άλλος τραγουδάει.

Σάββατον. «Τράτα...» διάφορα, ήτοι μασίχα, καφές 15, λ. ούξο 10 λ., ναργιλές γιαβάσικος 20 λ. και με δεύτερο κάρβουνο 60 λ. Προς άποφύγην όμως πάσης στομαχικής ανακαφίλας άνεβλήθη χθές ή «Τράτα» και έπαίχθη δ «Μέγας Αλέξαιδρος». Τό έργον άληθώς έπέτυχε.

Ο ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ—ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΑ

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ

Αυτό που βλέπεις, άνθρωπε, δεν είναι καφενεϊόν εις της δόξης δ ναός, της δόξης μανσολεϊόν. Κι αν μέσα τάχα παίζουνη ή πρέφα ή πικέτιο και πίνουνη αδιάκοπα άπλήρωτα νερά λαμβάνεις όμως την τιμήν να βλέπης τόν Άμλίτο να έχη δόξα ξεκουστή και φτώχεια με ούρά.

ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Στην εκλογήν τών έργων σου ή ευρυία άρχει τό «Φλέρετ» ένθέρμως δι' έμοϋ για τό τοϋτο σε συχαίρει και πάντες άναμένομεν αυτόν τόν «Προσωπάρχην» να κάμη την εμφάνισιν κρατῶν τό «Φλέρετ» στο χέρι.

ΣΤΟΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Λεπτός την συμπεριφοράν, με μόρφωσιν άριταν ένθουσιάζεται κανείς ένθός σάν σε γνωρίση. εις δέ τών συναδέλφων σου την ευγενή χορείαν την πρώτην θέον άσφαλώς την έχεις κατακτήσει.

ΣΤΟΝ ΕΥΤ. ΒΟΝΑΣΕΡΑ

Ήταν καιρός να αναβής και πάλιν στη σκηνή λιγάκι να ανασάνουμε από της άηθίας είχε σωθή ή τόση μας πολλή ύπομονή είχαμε βλέπεις οι φτωχοί πολλές της άμαρτίας. Μα τώρα, καλλιτέχνα μου, έλπίζουμε με σένα ταχέως να κερδίσουμε, τι έχουμε χαμένα.

ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΙΔΗ

Στόν άγονον κι' άχάριστον άγῶνα της σκηνής τόν πρώτον όρόλον έπαιξες, ω γηραιέ Πετριδή αλλά έστάθης άιυχής στο άκαρπο παιγνίδι κι' άγωνισθείς κατήνησες να μένης άφανής.

Άλλ' όμως θάρρει πάντοτε θάλλθουν ώραϊοι χρόνοι την πολιάν σου κεφαλήν ή δόξα να στολήση θά σβύσουν όλοι μονομιάς οι της πικρίας πύνοι κι' ή Φήμη ή πολύπτερος για σένα θά λαλήση.

Σ' ΕΝΑΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Άπ' όλη σου τη δράσι στο «Βασιλικό» ένα μονάχα φέτος έβγήκε πόρισμα και άκου το με τρόπο λίαν φιλικό ου κατέστης άξιος για κόπρισμα.

ΣΤΟΝ ΠΟΛΥΒΙΟ

Στεφανωμένη, ποιητά, δέξον απ' τη καρδιά μας θερμά συχαρητήρια για τ' άριστούργημά σου κι' όλον του κόσμου του καλού μαζί με τα δικά μας γιαυτό τό θεϊον έργον σου τα «Κουλουβάχατά» σου.

Πιστή εικόν συνηθειών γελοίας κοινωνίας γραμμένη με καντήριο με γέλιο και με χάρη δείχνει πώς σκηπτρα δεν κρατείς μόνον της τραγωδίας άλλ' ου και εις τα έλαφρά έβγήκες παλληκαριά.

ΣΤΟΝ ΑΕΟΝΤΑ

Ω Αέων συμπαθέστατε, κ' αγαπητέ μου μύστα δευτέρα γνώμη διά σε στον κόσμο δεν υπάρχει αλλά έγω σε θεωρώ υπέροχον άριστία και περιμένο θρίαμβο για σε στον «Προσωπάρχην».

Ο CLOWN

(Ἀπὸ τὸς σημερινὸς ἐξετάσεις)

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Καὶ τώρα, δεσποινίς, ἔχετε ἀκόμη νὰ μοῦ ἀπαντήσετε καὶ εἰς μίαν ἐρώτησιν; χίλια ἐπὶ χίλια πόσα κάμνον;

Η ΜΑΘΗΤΡΙΑ (σνεπετική). Χε ἰ ἰ ἡ α ἐπὶ χ ε ἰ ἰ ἡ α; Εἰς τὴν ἀριθμητικὴν μ ἔξετάσετε, κ. Καθηγητά ἢ εἰς τὴν γ λ ὠ σ σ α ν;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγέλω μίαν εὐχάριστον εἰδήσιν! Ἐξέτασε ἡ γυναῖκά μου εἶνε ἔγγνος...
ΕΚΕΙΝΗ. Μπα!.. καὶ ποῖον ὑλοπτεύσαι τῶρα;

1). Δύο πλούσια τοπία...

2). Δύο πλούσια τοπία!..

(Τ' ἀποτελέσματα τοῦ κυνηγίου).

— Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ. Κυρία, κυρία! "Αχ! νὰ ἴδῃτε ὁ ἀφέντης ποῦ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι ἐσκότειωσε ἕνα ἐλαφάκι, τρέλλα!... ἔχει ἕνα ζευγαράκι κέρατα...

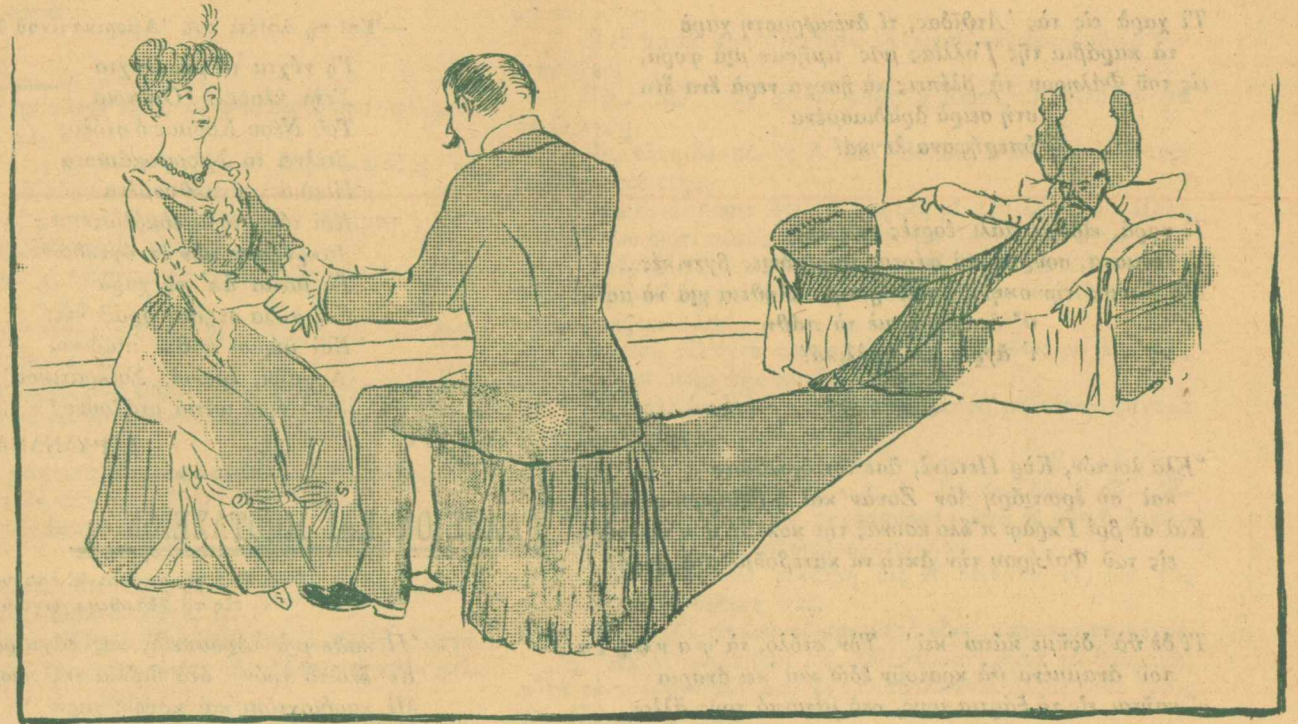
— Η ΚΥΡΙΑ (ἐν ταραχῇ). Ποῖός;...

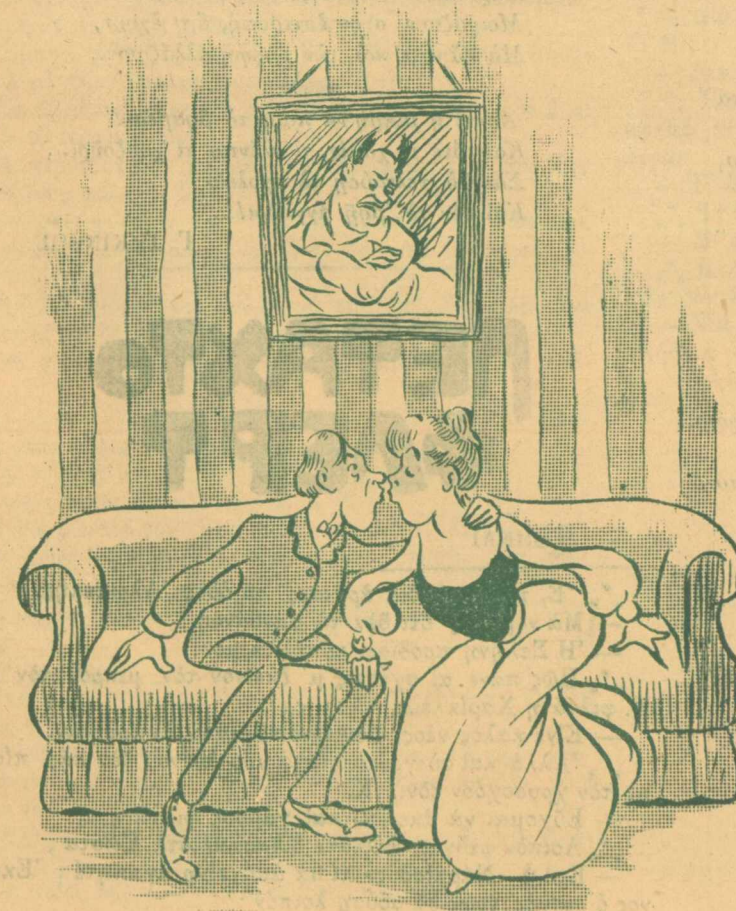
— Ο ΕΡΑΣΤΗΣ. Δὲν μοῦ λές, τί κέρτος ἦσαν ἐκεῖνος στὸ μανθῆλι σου χθές; τί ἤθελες νὰ θυμηθῆς;

— Η ΣΥΖΥΓΟΣ. "Α, τὸν εἶχα γιὰ νὰ μὴ ξεχνῶ πῶς εἶμαι καὶ πανθρευμένη...

— Ο ΕΡΑΣΤΗΣ. Χέμ!.. Τότε κάμε δύο ἀροῦ φχομε καὶ παιδί...

"Ολα τὰ μεγάλα γεγονότα, ἀφίουν πάντοτε μίαν σκιά, ἡ ὁποία θὰ πέσῃ ἐπὶ μερικῶν ἀνθρώπων ἢ χαζόντων... (Μάκ Κίγλεϋ).

— Καὶ δὲν μοῦ λές ἀγάπη μου, ἡ εἰκὼν αὐτῆ τοῦ συζύγου σου ἐγινε πολὺν καιρὸν πρὶν μ' ἀγάπησῃς ἐμένα;

— "Ω, πολὺν-πολὺν. Τὴν ἐφτιάσαμεν μαζὺ μὲ τὸν ζωγράφον...

(Ἀπὸ τὰ Μακεδονικά)

— Δὲν τὸ πιστεύεις ἔτι σ' ἀγαπῶ; Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμω; Ποῦ θέλεις νὰ πάω διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὸν ἐρωτὰ μου;

— "Αν μ' ἀγαπᾷς κάμε ἕνα ταξεῖδι... στὴν Μακεδονίαν!

ΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟ..

Τι χαρά εις τὰς Ἀτθίδας, τί ἀνέκφραστη χαρὰ
τὰ καράβια τῆς Γαλλίας μᾶς τιμῆσαν μὴ φορὰ,
εἰς τοῦ Φάληρου τὰ βλέπεις τὰ ἡσυχὰ νερὰ ἕνα-ἕνα
σὴν σειρὰ ἀραδιασμένα
ὑπερήφανα λευκά!

Τι χαρά, εἶδαμε πάλι ἑορτὲς ἐνετικές,
γεύματα, σοῦρτα καὶ φέριτα, τσιριμόνιες βγενικές...
Μὰ ὅποιος τὴν σκηνὴν σηκόσῃ τὴν ἀλήθεια γὰρ νὰ μᾶθῃ
θ' ἀπορήσῃ μὲ τὰ πάθη
τ' ἄγρια τὰ Γαλλικά!

Ἔλα λοιπόν, Κύρ Πετεινέ, ἄσε τὸν ὀρνιθῶνα
καὶ σὸ ἐρωτιάρη Δὸν Ζουὰν καὶ ἡ ὀμορφὴ κοκῶνα,
Καὶ σὸ βρὲ Γκράφ π' ὄλο κουνᾶς τὴν κολοβή σου τὴν οὐρὰ
εἰς τοῦ Φάληρου τὴν ἀκτὴ νὰ κατεβοῦμε μὴ χαρὰ!

Τί δὲ θὰ δούμῃ κάτω 'κεῖ! Τὸν στόλο, τὰ φανάρια
ποῦ ἀναμμένα θὰ κρατοῦν ἐδῶ καὶ 'κεῖ ἀνάγια
οἱ ναῦται εἰς τὰ ξάρτια τους, σὸ μέτωπό τους ἄλλοι,
γιατὶ τὰ ἔχουν ἀφθονα οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι!

Θ' ἀκούσης σὴν ἀκρογιαλιὰ
λατέρνες, φλόγια, βιολιά,
θ' ἀκούσης τόσα ἄσματα,
Θὰ ὄης χιλιάδες ὀμορφιά, θὰ ὄης τόσα φαντάσματα!
Θὰ ὄης νημμένα μπουζία,
θὰ ὄης κορμὰ Ἀφροδίσια νὰ κἀνουν μακροβούτια,
σιὰ γαλανὰ τὰ κύματα τ' ἀφροσπεφανωμένα
σιὰ πορτοφόλια μερικῶν τὰ χιλιογκαστρομένα!...

Τί κακὸ ἦταν ἐκεῖνο σιβαγμένοι μὲς τὰ τραῖνα
ὄσαν φάρια πασιωμένα
Γέροι, νέοι καὶ κοπέλλες σ' ἕναν ὀμορφὸ σορὸ!...
— «Πετεινέ μου, μὲ πλακῶνουν νὰ ὑποφέρω δὲν μπορῶ».
Ξεφωνίζει ὁ ἐρωτιάρης Δὸν Ζουὰν σὸν Πετεινέ.
— «Ἀχ! κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ τὰ ἴδια, ἄχ νὰ ξέρης πῶς πονῶ
ἀπὸ κάτω ἔχω ἕνα καὶ τρεῖς ἔχω ἀπὸ πάνω,
ὅπως μ' ἔσκασαν τοὺς σκάνω!»

Βρὲ τί φῶτα εἶνε τοῦτα, ὀποῦ καὶ τὴν νύκτ' ἀκόμα
τὴνε κἀνουν κ' ἀπὸ μέρα νᾶχῃ πὶδ γλυκὸ τὸ χρῶμα!
Ἀχ! μανοῦλα μου τί βρόντοι
εἰς τὸ Πόρτ-Ἀρθὸρ νομίζω ὅτι βρισκομαι τῶ ὄντι
— «Πετεινέ μου σὴν ζωὴ σου πᾶς μου, εἶδες, εἶδες ἄλλη
τέτοια ἐορτὴ μεγάλη;

— «Τὰ καράβια τί κντᾶς; κῦττα ὄδω αὐτὰ τὰ πλήθη
καὶ τῆς φάτσης τῆς καλὲς καὶ τ' ἀφροπλάσματα στήθη.
Τὰ κανόνια τί τ' ἀκοῦς μετ' ὀλίγον θὰ σιγήσουν.
Μὰ τοὺς κρύφους τῶν παλμοῦς πῶς θὰ καταπολεμήσουν
ἢ γυναικες μας ποῦ ἀνάψαν
Ἀπὸ τῆς φωτιᾶς ποῦ οἱ Γάλλοι οἱ θαλασσολῦκοι κάψαν;
Κακομοίρη Γκράφ τί σείεις τόσην ὄραν τὴν οὐρὰ σου;
ὅ,τι βλέπεις, βρὲ δὲν εἶνε, γὰρ τὰ μούτρα τὰ δικὰ σου.

ΓΕΙΑ-ΧΑΡΑΣ.

ΝΑΥΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(!!!...)

— Ἐπὶ τῇ ἀφιξίῃ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στόλου.—

Τὴ νύχτα τὰ μεσάνυχτα
Στὴν κλαοικὴ Ὀμόνοια
Τοῦ Νέου Κόσμου ὁ στόλος
Στέλνει τὰ ὀμορφοκάμωτα
Παιδιά του μεθυσμένα
Καὶ τόσο τόσο εὐκόλως
Δακρύζουν τῶν ξενύχιθων
Τὰ μάτια ἀπ' τὴ χαρὰ
Καὶ χίλια στήφια βράζουνε!
Καὶ μύριοι πόθοι παιδικοὶ
Ἀρχαῖοι, τρανοὶ, Σωκρατικοὶ
Ἐπὶ μύρια μάτια σάτουνε!

ΣΑΡΔΑΝΑΠΗΛΟΣ

ΡΑΛΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΠΟΤΑΣΕΙΟΝ

— Ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἀπονομῇ του εἰς τὸ Μαρθεναγωγεῖον—

Ἡ κάθε μὴ Ἀρσακειὰς σὰς λαχταρᾷ
Κ' ὄλο τὸ χρόνο σὰ βιβλία τῆς πεσμένη,
Μὲ καρδιοχτύπι καὶ κρυφὴ χαρὰ
Τὴ μέρα τοῦ βραβείου περιμένει.

Κ' οἱ φίλοι κ' οἱ δικοὶ τῆς τρέχουσε,
Παρακαλοῦν, ξεσκίζονται, φωνάζουν
Μοιράζουν σὴν ἐπιτροπὴ, ὅτι ἔχουν,
Μὰ κἀποτε καὶ τὴν μορφή ἀλλάζουν...

Ἀρκεῖ ἡ μικρὴ νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο!
Καὶ τότε τί χαρὲς, τί γλένια τί χουζούρι...
Σᾶν θὰ τελειώσῃ τὸ σχολεῖο
Καὶ δὲν τὸ βρῆ ἄγγοῦρι!...

Γ. ΥΑΚΙΝΘΟΣ

ΠΕΤΑΧΤΟ ΦΛΕΡΤ

— ΘΗΝΑΙ

* * * Ἐ, πάλι τὰ ἴδια ἄρχισες σὺ ὁδὸς Ἀλωπεκῆς;
— Μὰ νομίζεις ὅτι δὲν τὰ μανθάνω;
— Ἡ Σελήνη προδίδει κοπέλλα μου.
* * * Πῶς πάνε αἱ σχέσεις μ' ἐκεῖνον τὸν μικρὸν τὸν κ.
Κ. φιλότατη Χαρίκλεια;
— Εἶνε καλὸς νέος. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην.
* * * Ἀλλὰ καὶ σὺ γαλανομάτα μου Μηνοῦ δὲν πᾶς πίσω
μὲ τὸν χρυσοσχόν τὸν... Κ.
— Εὐχομαι νὰ ἀκούσω καὶ γάμους φιλότατη.
* * * Λοιπὸν φεύγεις φιλότατη διδασκαλιστὰ Κῶστα;
— Καὶ ἡ «Νάρκισσος» τί θὰ ἀπογείνῃ ἀγαπητὴ; Ἐκεῖ-
νος ὁ θερμὸς ἔρωσ θὰ σβύσῃ λοιπόν;
* * * Μὰ γιατί βρὲ παιδί μου κ. Π. Μπ. (ὁδὸς Ἰππ.) συ-
κοφαντεῖς τὰς δεσποινίδας ἐκεῖνας;
— Περιέργον. Καὶ ἐσύρετε δὲν βλέπουν τὴν ὄραν πότε
νὰ φύγετε γιὰ νὰ ἡσυχάσουν ἀπὸ σᾶς.
* * * Ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς συνοδεύῃ ὁ γυμνασιόπαις Ι. Π.
φιλότατη Κ.; (ὁδὸς Κ.).
— Δὲν ἔχω ἀντίρρησην καμμίαν. Εἶνε ἀρκετὰ καλὸ παιδί.
* * * Λοιπὸν δεσποινίδες μου Ε. Κ. καὶ Ε. Δ. (ὁδὸς Κρ.)
ἔχετε ἀπὸ 8 ἔραστὰς ἢ μία;

— Πῶ... πῶ... Πολλοὶ εἶνε βρὲ κορίτσι μου. Πάρα
πολλοί.
— Καὶ προχθὲς σὰς ἐπρόγκηξαν οἱ ἐργάται τοῦ Καπνο-
κοπηρίου εἶνε ἀλήθεια;

ΣΕΙΡΑΙΕΥΣ

* * * Λοιπὸν σὲ ξεμυάλισε αὐτὴ ἢ ἀπέναντί σου φίλτατε
Κῶστα Ἀξ. (ὁδὸς Δλ.);
— Τῶχουν βλέπεις αὐτὸ τὸ κακὸ αἰ Ἀρσακειάδες νὰ
ξεμυαλίζουν. Καὶ σὺ αἰωνίως σὸ μπαλκόνι λοιπόν.
— Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ μπακαλόγατοι τί σᾶς ἔκαμαν; Μὰ
γιατὶ δὲν προσέχεις βρὲ παιδί μου...
* * * Ἀλήθεια τὴν χυλόπηττα ἐφάγατε φιλότατη Μαρία Φ.
(ὁδὸς Τ.) ἀπὸ τὸν Νικολῆ;
— Μὰ εἶσαι καὶ δύσκολος ἕμως. Μὴ λησμονεῖς ὅτι ἀπέ-
κρουσες τὸ χρυσοσχόν κ. Κ.
* * * Ἀκουσε κοπέλλα μου μουδιστροῦλα Μαρία Κ. (ὁδὸς
Φρ.). Σου συνιστῶ νὰ εἶσαι προσεκτικωτέρα εἰς τοὺς λόγους
σου.
— Πρὸ παντὸς μάλιστα δταν πρόκειται νὰ πειράξῃς ἀν-
θρώπου μετὰ τῶν ὀποίων τὸ «Φλέρτ» συνδέεται.
— Προσέξατε σὰς ἐπαναλαμβάνω. Θέλετε λοιπὸν νὰ μαλ-
λώσουμε;
* * * Λοιπὸν γλυκειάμου ἀρσακειὰς Α. Β. ἐμετριάσατε
τώρα τὰς συνεντεύξεις μετὰ τοῦ κ. Δ. Ο.;
— Ἐ, μὰ βέβαια. Ἐχετε ἐξετάσεις τώρα. Πολὺ σωστά.
* * * Καὶ πάλι μοῦ τὸ κατηγορεῖτε τὸ «Ἀθῶο Παιδί» φιλό-
τατη Ἐρ. Τ. καὶ Εὐ. Τ.; (ὁδὸς Τ.).
— Ἀλλὰ γιατί; Αὐτὸς τώρα σᾶς ἀπειλεῖ μὲ τὸ περυσινὰ
μπάνια τῆς Φρεαττύδος. Ἐννοεῖτε;
* * * Ἀγαπητὴ μου κ. Ν. Πω. διατὶ τόσο ἐνωρὶς ἐξέρχε-
σαι μὲ τὴν δεσποινίδα Θ. Κ. εἰς τοῦ Κουμουνοδούρου;
— Δὲν ἐννοεῖτε ὅτι ἐκτίθεσθε εἰς τὰ ἀδιάκριτα βλέμμα-
τα τῶν περιπατητῶν τῆς ὥρας ἐκεῖνης;
* * * Ἐμαθα φίλε γυμνασιόπαι Γ. Ζ. ὅτι τὰ ἔχεις ψήσει
σιὰ γερά μὲ τὴν δεσποινίδα τῆς ὁδοῦ Βαλ.
— Εἶνε ἀλήθεια ἕμως ὅτι ὁ κ. Κ. Β. σὰς ἐπρόγκηξε ἐκεῖ
κοντὰ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον;
* * * Μὲ περισσοτέραν ἐπιφύλαξιν νὰ περνᾶς ἀπὸ τὴν ὁδὸν
Ἀριστοτέλους φίλε κ. Σ.
* * * Καὶ σεις φιλότατη δις Ι. Α. τῆς ὁδοῦ Κ. δὲν ἀφίνετε
ἀνθρώπων ἀπειρακτὸν μανθάνω. Ὅχι δὰ καὶ ἔτσι κοπέ-
λλα μου.
* * * Ἀμ ἐσὺ ἐνδοξότατε φούρναρη τῆς ὁδοῦ Σχ. πῶς πάνε
οἱ ἔρωτες μὲ τὸ δουλικό;
— Μοῦ φαίνεται ἕμως ὅτι ἔχεις ἀντεραστήν. Γιὰ πρό-
σεξε.
* * * Τί ἔμαθα ἀγαπητὴ Κυρ. Μ.; Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πέ-
ρνεις τὰς ξένας ἐπιστολάς ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον;
* * * Ἀγαπητὴ μου μαμζὲλ Ἀγγελικὴ πῶς πάν αἰ σχέ-
σεις μὲ τὸν γυμνασιόπαιδα τὸν κ. Α. Φ.;
— Ἐνθαρρύνάτε τον ἕμως. Διότι εἶνε πολὺ δειλός.
* * * Φιλότατε Σπυράκη ἀλήθεια εἶσαι ἀσταθῆς εἰς τοὺς
ἔρωτάς σου;
— Τί κρίμα! Πόσον θὰ λυπηθῆ ἢ δις Κατίνα.
— ΠΑΡΧΙΑΙ
* * * Νεαρέ μου γυμνασιόπαι κ. Α. Σπ. (Πάτρας) ἔμαθα
ἀσφαλῶς ὅτι ἢ δις Κ. Κρ. δὲν σὲ ἀγαπᾶ.
— Φρονῶ λοιπὸν ὅτι καλὸν εἶνε νὰ παύσῃς νὰ τὴν ἐνο-
χλῆς μὲ τὰ πειράγματά σου τὰ ὅποια ἄλλως τε δὲν εἶνε
καθόλου νόστιμα.
* * * Ἀλήθεια εἶχαμε ἑυλοκόπημα φιλότατε κ. Ι. Κ. (Πά-
τρας).
— Μὰ ποῖος σοῦ εἶπε βρὲ παιδί μου νὰ στείλῃς ἐρωτικὴν
ἐπιστολὴν εἰς τὴν δεσποινίδα ἐκεῖνην.
* * * Ὅχι δὰ φιλότατη δις Μαρ. Κ. (Πάτρας). Μὴ μᾶς κά-
μνετε τὴν ἀγίαν.
— Λησμονεῖτε ὅτι γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ ἔραστοῦ σᾶς;
* * * Νὰ ἴδωμε τώρα μὲ τὰς ὥραιας τουαλέττας πιστεύω
θὰ κάμετε τίποτε φιλότατη Α. Θ. (Πάτρας).
— Θὰ πεισθῆ τέλος πάντων ὁ γνωστὸς φίλος νὰ σᾶς
νυμφευθῆ;
* * * Δὲν μοῦ λέτε φιλότατη δις Κατίνα Α. (Βόλον) ποῖον
ἀγαπᾶτε πὶδ πολὺ τέλος πάντων;

— Τὸν Α. Κ. ἢ τοὺς νέους γείτονας; Ἐλησμώνησες ἕμως
ὄν καυμένο τὸν Γιάννη.
* * * Καὶ σὺ φιλότατη Μαργίτσα, ἀδελφὴ τῆς ἢ πῶς τὰ πᾶς
μὲ τὸν κ. Φ;
* * * Βρὲ παιδί μου Ἀνδρέα (Αἴγινα) ἐξακολουθεῖς τὴν
ἱππασίαν;
— Πῶ... πῶ... κ' ἂν σὲ μᾶθῃ ὁ Κωστάκης. Πόσον θὰ
σὲ ζηλεύῃ.
* * * Φιλότατη δεσποινὶς Α. Μ. (Βόλον) διατὶ τώρα ἔγινες
τόσον ὑπερόπτης;
— Εἶνε δὲ ἀλήθεια ὅτι τὰ ἐψήσες μὲ τὸν κ. Ε. Γ.; Πολὺ
ἀμφιβάλλω διότι αὐτὸς ἔχει δώσει τὸν λόγον τοῦ στήν Α. Δ.
* * * Σεῖς δὲ φίλτατοι Ἰσραηλίται (Βόλον) διότι θανέζετε
τὸ «Φλέρτ» ἀναμεταξύ σας; Θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον νὰ
τὸ ἀγοράζετε ὄλοι.
* * * Καὶ σὺ φιλότατη καπνοπῶλα Ν. (Καρδίτσαν) ἐνεργεῖς
τοῦλάχιστον ὑπὲρ τῆς κυκλοφορίας μου;
* * * Φιλότατε ὑπάλληλε κ. Κ. (Καρδίτσαν) μὴ τόσο φανερά
μ' ἐκείνην μὲ τὸ τηλεσκόπιον.
— Δὲν συλλογίζεσθε ὅτι σᾶς ζηλοτυπεῖ ὁ Ἐκείνος;
* * * Σ' ἐνόησαν φιλότατε κ. Α. Δ. (Βόλον ὁδὸς Ρ. Φ.). Ἐ-
πομένως δὲν συμφέρει νὰ συχνοπερνᾶς ἀπὸ τὸ στενὸ ἐκεῖνο
ποῦ εἶνε πλησίον εἰς τὸ ὄρολογοποιεῖον.
* * * Σὰς συγγαίρω φιλότατη δις Μ. (Κέρκυραν) διὰ τὰς
εἰς τὸ πιάνο προσόδους σᾶς.
— Ἐκεῖνος ὁ ἀπέναντί σας νέος εἶνε καταγοητευμένος.
* * * Ἀχ γλυκεῖα μου Δξ. (Κέρκυραν) αὐτὰ τὰ διαφανῆ,
αὐτὰ τὰ τρανσπαράν σου ἔχουν τρελλάνει ὄλους τοὺς νέους
τῆς Κερκύρας.
* * * Καὶ σεις γλυκεῖα Μχ. (Κέρκυραν) πῶς πηγαίνει ἡ
συλλογὴ;
* * * Μὰ διατὶ εἶσαι τόσο σκληρὰ γλυκεῖα μου Β.; (Ναύ-
πλιον);
— Διατὶ δὲν ρίπτεις ἕνα βλέμμα εἰς τὸν γυμνασιόπαιδα
Γ. Μ.;
— Δὲν βλέπεις πῶς ἀδυνατίσει ἀπὸ τὸν καυμὸ τοῦ;
* * * Καὶ σὺ φιλότατη μοδίστρα Φ. (Ναύπλιον) φρονῶ ὅτι
πρέπει αἰ ἐρωτικαὶ σᾶς ἐπιχειρήσεις νὰ εἶνε μυστικώ-
τεροι.
— Τί διάβολο ὄλοι σᾶς ἔχουν ἐνοήσει.
* * * Τί ἔμαθα καλὴ μου κοπελίτσα (Μεσολόγγιον);
— Μ' ἐκείνον τὸν ἱατρὸν ἔ;
* * * Καὶ σὺ μικροῦλα μου Κατινίτσα (Μεσολόγγιον) ἀγα-
πᾶς τὸν Κωστάκη;
— Ναὶ μὰ ἔμαθα ὅτι καὶ μὲ ἕνα ἄλλον τὰ ψήνεις. Εἶνε
ἀλήθεια;
* * * Λυ τὸνοῖρ λοιπὸν τὴν προσεχῆ Κυριακὴν
μὲ χίλια φιλιὰ.

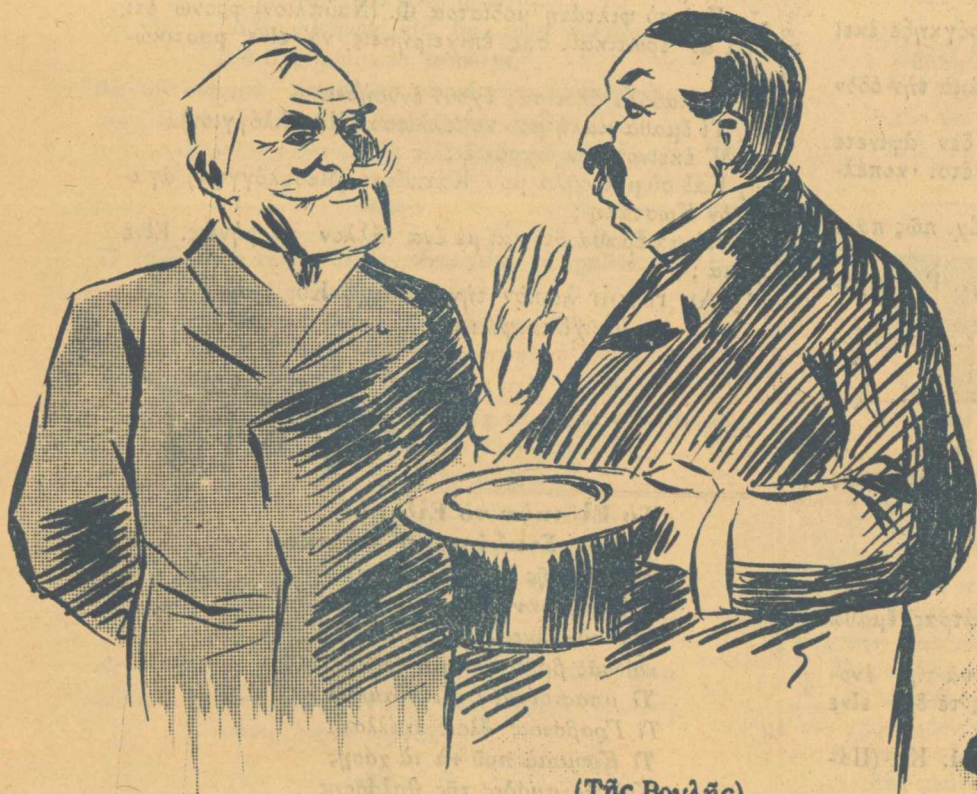
ΤΟΦΛΕΡΤ

Τὸ Εἰδικὸν τὸ Εἰδικὸν
Ὁδὸς Σταδίου τὸ Εἰδικὸν
Καὶ νὰ ἰδῆς τί ἔχει φέρεῖ
εἶν' τὸ μόνον ποῦχε πρᾶγμα
ποῦ σὰς ἔλκει ἐν τῷ ἄμα
καὶ σὰς βάζει καὶ σὸ χέρι.
Τι μπισοῦνια! Τι Καπέλλα
Τι Γραβάταις ὄλαις τρέλλα
Τι Κομπιὰ ποῦ νὰ τὰ χάσης
Καὶ παναμάδες τῆς θαλάσσης
Καὶ δεσπότης δὲν ἀντίχει
Σ' ὅ,τι ἔφερε καὶ ἔχει

EKEINH. — Τί ὄραῖος ποῦ εἶσαι σήμερον, φίλε μου. Θὰ
τὸ εἶχα καύχημα εἶν μὲ συνώδευες ὀλίγον μὲ τοιοῦτον κου-
σοῦμι τὸ ὅποῖον εἶνε χυτὸ ἐπάνω σου, καὶ πρὸ πάντων τὸ
πανταλόμι κνεῖ τὴν περιέργειαν ὄλων τῶν περιπατητῶν.
EKEINOS. — Εὐχαρίστως δεσποινὶς σᾶς συνοδεύω. Ὁ-
φείλω χάριτας εἰς τὸν ὀπίτην μου κ. Σ α μ π ρ ὶ κ ο ν ὑπὸ
τὸ Ἀρσάκειον, ἀφ' οὗ ἡ ἐνδυμασία του ἔγεινεν ἀφορμὴ νὰ
μὲ θαναμάσῃ σήμερον.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (Ιδία πρὸς τὴν σύζυγον καὶ πλήρης χαρᾶς). — "Ἐ, λοιπὸν, Μαρή μου τὰ βλέπεις; φαίνεται πῶς δὲν εἶμαι οὔτε τόσο γέρος, οὔτε τόσο ἀσημιασμένος ὅσον μοῦ λές . . . Για πάνταζε αὐτὸν τὸν ἐμμορφο γέρον; ἔχει μισὴ ὥρα ποῦ μοῦ πανάει τὸ πόδι . . ."

(Τῆς Βουλῆς)

— "Ἐ, λοιπὸν θὰ ψηφίσῃς τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ναυστάδμου ἀπὸ τὸν Πόρον;

— Τί, λές ἀδελφέ; τὸ ἄκουσε ἡ γυναῖκά μου καὶ ἔβρινε ἔξω φρενῶν. Καὶ ἔχει δίκιο· θὰ χάσωμεν τὸν Πόρον μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ. Μὲ κατέστρεψες πλέον μὲ τὰς δεξιότητάς σου! . . . θὰ πάω ν' αὐτοκτονήσω! . . . μ' ἐπήρας στὸν λαιμὸν σου! . . .

ΕΚΕΙΝΗ. Καὶ δὲν σοῦ φθάνει αὐτό;